

moderno čustvenost v okviru brezhibne prozodije, prehajoč pri tem v klasicizem substance, tako značilen za njegovi prvi zbirki *Knjiga plimovanj* in *Človek s kompasom*, in modernizem, ki prevladuje danes v naši najmlajši poeziji. Ta prehod je zlasti opazen v Doinașovi zadnji zbirki *Laokoontovo potomstvo*.

Značilna za pesnikovo evolucijo je pesem *Brodolomec*; izbral sem jo med mnogimi, prav tako značilnimi: kaže mojstrstvo oblike, obenem pa neko plašno čustvenost, to osebno zlitino, ki daje pečat njegovi poeziji. To je lirizem človeškega stanja, lirizem introspekcije, pritiran prav do meja propada, kjer pesnik — neusmiljen dó samega sebe — sreča kot predstavnik eksistencialno vznemirjene človečnosti moderno dramo poraza. *Brodolomec* je izraz moralne krize, situacije-limita, ko pesnik eksperimentira z bolečo zavestjo, celo z določeno naslado ob trpljenju. Govor označuje neko vrsto neskladja, kot v deliriju; silno konkretne podobe divje podčrtujejo dejanje spoznavanja sebe, to raziskovanje brez milosti, ki so ga samo resnični pesniki sposobni uresničevati prav do konca in svojimi besednimi sredstvi.

Ovidiu Cotruș

BRODOLOMEC

Ștefan Aug. Doinaș

Viharja niti ni bilo čutiti
 le v meni v tebi morje je bilo
 in eni so ležali tam pobiti
 od drugih, strašen lev se je na dno
 potopil prvi in njegova griva
 bila je veter iz mladosti in vsa
 renčanja v grozi le bila so živa
 pijanost brez razloga je bila
 in potlej čudovita in potlej mačja
 okretna antilopa plesni skok
 o pod Propontisom nabuhla kača
 in s peno iz Bizanca samorog
 to ni bil krik to so bili glasovi
 boginje ki še mrtvi v nas bude
 sovraštvo in morje smo bili in valovi
 je bil žirafin vrat rastoč drhte
 iz skupnega strahu v stobrazni
 opici, o sad z vrha jambora
 in mesec plul je mesec čoln prijazni
 in mi bili smo sami in sredi morjá
 bili jetniki v kožnati votlini
 vseh teh ušes ki mokra že sopeč
 so se trudila ostati na gladini
 in drugih ki so padala toneč

do samih jeder svojega semenja
 mi morje smo bili ki vpilo v nas
 je o njih smrti in gorah trpljenja
 naslade in spet o valu pel je glas
 prav na obzorju pa je morje vstalo
 in tisti ki je stopil na zemljó
 se je smejal Moj bog ne bo premalo
 saj v nas se rešil je šakal samó

Prevedla Ciril in Jaša Zlobec

KURT KLINGER, Avstrija

Kurt Klinger, rojen leta 1928, avstrijski pesnik, dramatik, prozaist. Pesniške zbirke: *Harmonija iz krvi* (1951), *Na zemlji kot gost* (1956), *Osnutek trdnjave*, *Barka*.

Klinger združuje v svoji liriki, ki vsebuje tudi dramske elemente, kritičen, subjektiven pogled in humano družbeno angažiranost s fantastiko, ki je blizu absurdnemu pesništvu. V njej se menja veselje do razgibanosti s kristalno čistimi, ostrimi napadi. Klinger ni formalist, ki bi pazil predvsem na strukturalne eksperimente. Njegov eksperiment je predvsem v tem, da z modernimi jezikovnimi sredstvi objektivizira svojo svojevoljno subjektivnost. Njegova lirika, ki je hkrati apartna in agresivna, bi morda lahko primerjali s šolo, ki je izšla v 19. stoletju iz Mlade Nemčije in Heinricha Heineja. Zato je Klinger v sodobni avstrijski liriki pomembno ime.

Walter Zetti

GIARDINI

Kurt Klinger

V napačno smer so vetrna kolesa obrnila veter.
 Spomin, krvava tanka sraga, ki roka jo ujame.
 nizke palme zadrže res nekaj rdečega
 in začasno v cvetje spremene.
 Pletem ta oblak, je rekla ženska zraven mene,
 bel deževni oblak, ki mu ni videti,
 da je deževni oblak.
 Legel bo prek sedmih gričev —
 in beli dež, lahko verjamete, da bo naliv,
 nas bo utopil.
 Nad nas prišel bo kar nenadoma,
 hitreje kot čez noč.

Hitreje kot čez noč. Že ure čakam,
 da bo goli marmorni pohabljenec z lepim spolovilom,
 ki zdravi prebledevajo pred njim, udaril z marmornato berglo
 po glavi kakšnega od zdravih oficirjev.